

Урежда
редакционен
комитетъ

Абонаментъ 150 лев
за странство 300 лев
Приематъ се обя-
вления

ПРОВУДА

Отговорен
редакторъ
Н. Атанасовъ

Редакция и Адми-
нистрация Печат.
„ПРОГРЕСУЛ“
— СИЛИСТРА —

Redacția și Administ.
Tip. „Progresul“
Siliistra

„PROBUDA“ | Седмичен вестникъ за политика и обществени знания | Ziar Săptămânal

БЮДЖЕТА НА СИЛИСТРЕНСКАТА ОБЩИНА

Отъ много дни се работи отъ коми-
сии върху изготвянето бюджета за
Силистренската община за идната
1931 финансова година и все
още въ окончателна форма той не
е готовъ. Това не ни дава право
да говоримъ върху неговитъ под-
робности и не за тѣхъ пишемъ ине
тѣзи си бележки, а за онова, ко-
ето ще бъде изразъ на финансовата
политика на общината.

Като се запазватъ всички досе-
гашни данъци, такси и берии и за
идната година приходната частъ на
бюджета възлиза на общата сума
13 милиона и нѣколко стотици хи-
ляди лев. Тази сума, се указала не-
достатъчна съ 4—5 милиона лев,
за да покрие разходите за идната
година и сега се търсятъ източни-
ци, за да се покрие този недоста-
тъкъ и се уравнил бюджета. У-
казало се обаче, че всички данъци,
каквито общината може да налага
съ достигнали до максималнитъ си
размѣри и сега нѣма отъ къде да
се взематъ нови приходи, а постоя-
ното присъствие иска на всѣка
дена да намѣри милионитъ, които
не достигатъ, защото били потреб-
ни за много належащи нужди.

Напълно се съгласяваме, че е по-
вече отъ належаща потребитата да
се доведе за нуждитъ на града по-
струя вода, за които били пред-
назначени милионитъ, които не дос-
тигатъ за уравниение на бюджета.
И за да тури въ изпълнение това
си намѣрение, постоянното присъ-
ствие на общината била готова до-
ри на нови данъци, ако би намѣри-
ла възможностъ.

Данъчното бреме е тежко за
маломощнитъ хора, а не поносимо
за ония, които изкарватъ прехрана
съ заеманъ трудъ и особено като
не има предвидъ, че въ насъ съ-
ществува една отъ най несправед-
ливитъ данъчни системи, която да-
ва възможностъ данъчното бреме
да се стоварва върху гърба на ма-
ломощнитъ. 15 Милионитъ бюд-

жетъ на община разхвърленъ вър-
ху 15 хилядното население, пада
се по 800 лев на всѣки живъ чо-
вѣкъ, включително и кърмачетата.
Като се има предвидъ, че прибли-
зително три пати по толкова се
плаща държавенъ данъкъ, единъ
патъ още за търговска и земедел-
ческа камари, корпорации и др. на-
бира се сума, която при същест-
вуващата криза, нѣколко е да се до-
пусне, че може доброволно да бѣ-
де платена.

Общината има задължение не да
умжкнява живота на маломощното
и безимотно градско население, но
да го улеснява. Въ изпълнение на
това си задължение, тя трябва да
аристажи къмъ намаляване на нѣкой
отъ такситъ, които налага върху
предмети отъ първа необходимостъ,
а нѣкой, дори, и да премаже съ-
вършено. Всички общински данъци
и такси, налагани презъ времена,
когато имаше едно, почти завидно
благостояние въ сравнение съ се-
гашното, днесъ ставатъ вече бреме,
кото се поимса само за смѣтка на
физическото израждане на бѣд-
нитъ поколения.

Въпреки това, общината все пакъ
не може и не бива да се отказва
отъ мероприятия, които биха улес-
нили и подобрили условията за жи-
вѣне въ града, както е случая съ
новия водопроводъ, който предпа-
мѣрва да строи. Тази постройка не
бива, обаче, да става въ нѣкой слу-
чай за смѣтка на редовния бюд-
жетъ като срещу едно благо, ко-
ето ще се даде на гражданитъ съ
прокарване на новия водопроводъ,
да се натоварятъ съ нови данъчни
тяжести и нѣкъ се отнеме възмо-
жността да удовлетворяватъ своитъ на-
сѣщни нужди. Толкось повече, то-
зи водопроводъ ще служи не го-
дина две, а може би десетки го-
дини, па дори и вѣкове. Общината
нѣма право да строи само съ сред-
ствата на днешнитъ поколения бѣ-
да, отъ които ще се ползватъ бѣ-

дитѣ поколения. Разумното е та-
кивато постройка да се извършатъ
за смѣтка и на бѣднитъ поколе-
ния, като се предприематъ съ дъл-
госрочни заеми. Навистина, при дне-
шната финансова криза, нѣколко ще
се намѣрятъ заеми на голѣми суми,
но такива и не сѣ потребни. Ако
частнитъ лица, въпреки кризата, на-
мѣратъ да сключатъ заеми, то ед-
на община съ 13 милионенъ бюд-
жетъ и безъ никакви дългове, ще
може лесно да намѣри заемъ отъ
4—5 милиона лев, който сега би
могъл да използва, като се тури
въ услуга на гражданитъ чрезъ
водопровода.

Знаемъ, че сѣ голѣми благоу-

стройственитъ нужди на града, но
тъ като не могатъ да бѣдѣтъ едно
времево задоволени, защото нѣма
отде да се намѣрятъ потребитѣ
суми, не бива да се отказва общи-
ната да използва и по-малкитъ
заеми, каквито, върхотно, лесно би
намѣрила.

Нека общинскитъ съветъ при
гласуване бюджета въ окончателна
форма, помисли по голѣма предпаз-
ливостъ, като потърси и силно за-
емъ за голѣмитъ общински пред-
приятия, а редовния бюджетъ за
идната година намали чувствително.
Така само съветъ би изпълнитъ го-
лѣмото свое задължение къмъ граж-
данитъ, да улесни живота нѣкъ,
като постепенно намалява данъчни-
тъ тѣжести.

СТОПАНСКАТА КРИЗА

Подъ това заглавие въ св. „Зе-
мо“, г-нъ Т. С. Хлѣбаровъ, профе-
соръ въ агрономическия факултетъ
при Софийския университетъ, пише
статия, въ която разглежда стопан-
ската криза въ връзка съ меропри-
ятитъ на българското правителст-
во. Поради голѣмия интересъ, кой-
то представляватъ мислитъ, изказа-
ни въ нея, ще предадемъ само о-
на частъ отъ статията, която има
значение и за нашитъ условия.

Основната причина на стопанска-
та криза е силно намалената поку-
пателна сила на земеделското на-
селение, което с голѣмото болшин-
ство въ страната. Намаленето по-
купателната сила на земеделското
население пъкъ се дължи на сил-
но намалената доходност на земе-
делското стопанство и увеличението
потребноститъ на населението.

Катастрофалното спадане на це-
нитъ на зърненитъ храни вследствие
на сѣрхпроизводство въ свѣ-
та, отъ една страна и намаление
на консумацията, отъ друга, допри-
несаха тѣрде много за засилването
на съществуващата стопанска криза
и доведоха почти до безизходно по-
ложение земеделскитъ стопанства
въ които се произвеждатъ само

зърнени храни. Въ основитъ на сто-
панската криза стои кризата въ зе-
мелѣнето. Да се действа за от-
странението на кризата, то значи
да се действа за отстранението
на кризата въ земелѣнето, а за
това е потребно да се повиши до-
ходността на земеделското стопан-
ство и съ това да се изведе земе-
делското население отъ мизерието
положение, въ които се намира, и да
се повиши покупателната му сила.

Очакванията на нѣкой, че ценитъ
на зърненитъ храни нѣма да се
задржѣтъ на днешното нѣско нѣ-
во, сѣ най малко наивни. Свѣтов-
ното производство на зърнени хра-
ни далечъ прѣпшва свѣтовната
консумация. Запаситъ отъ зърнени
храни въ свѣта сѣ тѣй голѣми, че
и при най неблагоприятни условия
и нѣски реколта презъ иднитъ го-
дини, не може да се очаква едно
уравнивяване на търсенето и пред-
лаганото и повишение на ценитъ.

Споредъ прѣсметанията на Меж-
дународния земеделски институтъ
въ Римъ, запаситъ отъ пшеница и
пшенично брашно само въ Съеди-
ненитъ Щати и Канада, които отъ
1926 г. насамъ неорестивно сѣ се
увеличавали, възлизатъ къмъ кра-

на м. юлий т. г. на 11.000.000 тона. Производството на зърнени храни след войната в Канада се увеличило, това на Аржентина и Австралия се е увеличило с 50%, и особено производството на всички земеделски страни се е увеличило. Съобразно това и износът се е увеличил. До като до войната износът от тази страна е възлизал на 11.760.000 тона, след това се е увеличил на 22.000.000 тона.

При това състояние на производство и износ от западните страни не може и дума да става за премахване кризата в земеделието. Понеже от сигурно е, че цените на зърнените храни ще бъдат и през идните няколко години ниски под производствените им разходи.

Положението на малките страни, които износ на зърнени храни в сравнение с този на Съединените Штати, Канада, Русия и др. е твърде незначителен, не била могли да издържат в борбата за запазване местото в световния пазар. Дори ще бъде съвсем да се редят на фронта и за борба срещу изолационистите — производители на зърнени храни. Тя трябва чак по скоро да престанат да измислят зърнени храни. Това е единствения изход от кризата, единичния начин да се повдигне благосъстоянието на земеделското население. Излизаните храни трябва да се оползотворят вътре в страната. Тя трябва да се превърнат чрез добитъка и домашните птици в продукти, които в международните тържища са търсени и високо ценят. Във въста, където има условия за интензивен земеделски културен, тя трябва бързо да се разширява за сметка на зърнените храни. За тази промяна в земеделието

ОКОЛО АНОНИМНИЯ АПЕЛЪ

Присъщо качество на слабите и полни души е да напасят ударите на противниците си със засада, неувидана; никога те не излизат на откритата борба. Присъщо качество на гъзвите е да приховат собствените си грехове другиму и то по начин, че адигатата аларма да извара в забавда честните, добросъдечни и искрени хора; демона по душа, те се представят за ангели. Присъщо качество на лемагоа е да употребява срещу противниците си не критиката, а громките фрази, голословните обвинения, изкази и доносни спити, които, наистина, за момент могат да възбудят масите и ги подтикнат към дъла, за които още на втория ден съжаляват.

Това са качества на апела, които се пусна от злостни хора в предвечерното на извънредното общо събрание на Българското Общо в гр. Силистра, свикано за 30 ноември. Насочил е той изключително против редакцията ни, която се нарича агент-провокация, лажепатриотарска, враг на културното ни дъло и се казва гражданството да я заклейми. Не бихме се занимавали с него, защото е анонимен, ако не счехме за свой дълг да изнесем пред гражданството то

са потребни средства. Тя трябва да намбри правителството и да ги тури на разположение на земеделското население. Ще трябва да се намбри и хората, които ще бъдат в услугите на това население и които ще имат ясно гледище за своята роля и воля да прокарват една реформа, която единичка ще спаси земеделското население.

на, което апелът се мнж да скрие, а авторите му да отхвърлят от себе си.

Добрите българи, искрените читатели на културното ни дъло и борците за неговото преустройство (?) не са посещавали да сложат подписа си под обвинения, които, наистина, биха могли да поставят кръст на всичките ни културни проми. Тъ, честният борец (?) не смее да излиза открито, да цитира факти и да формулира обвиненията. Нима по-нечестно дъло от това да клеветаш задкулисно и нима по-нечестно служене на едно дъло от това, да не излизаш открито и заклеймиш пред обществото рушителят му. Анонимният добри българи (?) са написали своя апел с правопис, който няма нищо общо с българския книжолесен правопис. Добри българи, добри служители на българското книжовно дъло, нали? Вярвам, че добрите граждани ще ценят човъка в самия човък, ще го ценят по дълата му!

Апелът, макар и анонимен, се пусна от злостни хора, хора, които не обичат да говорят за своята партийна принадлежност, но които, при особени случаи, не могат да скрият, че се числят към тъй наречения селско-работнически блок. В неговото редактиране, както усилено се говори, са взели участие и настоятели. Толкоз по-зле, ако това е вярно. Настоятели, които не смее да подписат си да посочи враговете на дълото, на което се е посветил да служи, не заслужава друго, освен презрение. Искането на апела „Пробуда“ да бъде затрито, а хората около нея едвали не избесни, не е тому тъй. Това

което апелът не казва, но което трябва да се знае от гражданството преди да вземе ръка за подкрепа на един или друг е: борбата се води около дъла, който трябва да владее в гимназията ни. На една страна са тъй, които разбират гимназията ни да служи изключително на културното ни дъло, като се държат далеч от всякакви партийни влияния, на другата страна другарите от селско-работнически блок, които искат да имат широка ръка в уредбата и бъдат останени свободно да рекрутират свои партизани от учащите се.

Ние навремето се изказахме открито какъ гледаме на културното ни дъло тук. Нашето гледище е: гимназията да се държи далеч от политически партии, те трябва да бъдат неутрални към всички партийни течения. Това гледище не само не се скомид с това на другарите от селско-работнически блок, но допринесе твърде много да загубят почвата под краката си. И понеже са слаби в честната, долна борба, сега са заблудя, въ които се мнжат да иманат гражданството, че те са истинските борци за културното ни свободи, а не тъй, които създадоха това, което днес имаме, смятат, наистина, да изиграят юдиското си хоро над българското културно дъло в Силистра.

Едно ще трябва да се помни, членовете на селско-работнически блок са преди всичко интернационалисти. Нашето културно дъло като на малцинство за тях е само средство за печелене сподвижници, не цел. Затова те не се борят никога искрено за добаване свободи. Свободите са враг на ко-

(Следва в 3-та страница)

Ил. Р. Блъхневъ — Ст. Народна Цълава

СПОМЕНЪ

Завърхих се от Бранла. Опуснателната война с советъ съспини бѣ докарала въ сѣтия сиромашия сѣлвантъ. Баща ми безъ работи; шестъ деца при него просто гладуваха. Баща ми бѣ ме представилъ въ града при единъ абадъ на име Райно да уча абадъ-лътъ. И ето на 17 августъ чиракъ като всички чираци. Ето ме седналъ на голата пейка пласкомъ, единиятъ край на кучката подъ подгънатото ми колѣно, а съ другия край захлещалъ съсь единъ арпелъ, и избадълъ ле, избадълъ. Млаки и неволѣ! Когато съсь ти съдѣлъ азъ тъй пласкомъ и съ часъве да трая, когато из училницата столове съсь протѣкалъ краката си колѣното мого!

Тукъ друго-вече не бива, тъй го изиска занаятъ и майсторъ. Но не е само това: сръдницата ми прѣстъ, на който трѣбваше да стои напръстникъ, за да се бѣлъ по скоро скършилъ и пречушилъ, калфата яко го застегна съ гайтанъ, така шото първата ставица приляпнаше до третата. А напръстникъ? — Хамалска работѣ! Едъръ колѣното едина голѣма шикалка; мо+са и три-тъ ми тънки прѣста да се побератъ въ него; трѣбваше да го изпъля съ купъ парцали, за да се задържа на прѣста ми. Еднакъ джогенското коте, дошло край мене да се умилква безъ да ме пита имамъ ли слото да му люлъ, село съ крайчеца си да ми занача дългин дебелъ конецъ. Довде ме. Цапнахъ го съ напръстника по крака — цъла ведѣлъ муха.

Тукъ трѣбва да забележа, че азъ не бѣхъ такъвъ чиракъ, както всички тогавашни чираци, т. е. да чиракувамъ три години, че чакъ на четвъртата да ме извадятъ калфа и чакъ тогава да ми дадатъ една годишна плата отъ 100—200 гроша — не! Азъ бѣхъ бамбашка чиракъ, за което дори калфата ми завиждаше.

Майсторъ ми Райно бѣше единъ отъ сръдницѣ занаятчи и търговци. Приготвяше шита стомъ, изнасяше я по пазаритѣ и правѣше добра продажба. Но едно му много бъркаше: постоянно бѣ принуденъ хората да му правятъ сѣтки, хората да му пишатъ писма, да му записватъ версентѣ, да му ровятъ теверитѣ — това, което не бѣ прилично за единъ търговецъ. А по него време момчета да пишатъ бѣ

за рѣдкостъ. Азъ знаехъ вече свободно да чета и да пиша, знаехъ и четиритѣ действия, които изучихъ отъ аритметиката на Сачаново добре. Отъ нужда майсторъ се съласи съ баща ми да му държи теверитѣ и затова той да ме учи на занаятъ и да ми плаща годишно 300 гроша.

Това за мене не бѣше малко, и азъ трѣбваше да се гордя помежду другитѣ чираци, но, не щещъ ли, мене ми теѣ още този затворенъ животъ; при това не малко ми тежеше и напръстникъ, че и иглата. Но трѣбваше да се търпи.

Въ торбичката ми до мене стоеше, като за едно утешение, цълата ми библиотека — моитѣ книжки. Шомъ останѣхъ безъ работа или щомъ майсторъ ми липсваше отъ джогенъ, азъ земахъ, преобръщавъхъ кни-

ВЪ ЗАЩИТА НА ЧИНОВНИЦИТЪ БЪЛГАРИ

Край многото чиновници-ромънци, които пълнят учрежденията въ града ни, нѣкъде, като нѣколкокъ, се мѣркатъ и чиновници отъ български произходъ. Прилагано и съзнателно изпълняватъ тѣ своя дългъ и благодарение на тѣзи си качества са търпени до сѣга. Нищо повече дори — нѣкой отъ началниците имъ не са скривали задоволството отъ работата имъ. Безспорно е, че такива чиновници правятъ чест на учрежденията си — тѣ са една гордостъ. Сжидатъ тия чиновници доставятъ истинска радостъ на поголмната частъ отъ българското население, което слабо или никакъ не познава официалния езикъ. Тѣ го избавятъ отъ стеснително положение, което изпитва когато пристъпи прага на учреждение, където имъ чиновници, които понасятъ езика му. Имъ бже приложено, ако кажемъ, че сжидатъ радостъ доставятъ тѣ и на турското население, чийто езикъ тоже познаватъ.

Въ назначението и търпението на тия чиновници вне-българитъ виждаме началото на осмисляване идеята — да се говори въ учрежденията на езика, който е понятенъ (Продължение отъ 2-ра Страница)

мунистичния интернационализъмъ, прагъ на тѣхнитъ идеи, свободитъ принасятъ гражданитъ къмъ държавата, къмъ отечеството.

Това намираме за сега необходимо да изнесемъ предъ съгражданиитъ си и ги подкажемъ къмъ критична оценка на това, което има да стане въ недѣля, на 7 того.

Редакция „Пробуда“

на населението, на което са предназначени да служатъ тѣ, — идея която съставлява единъ отъ джунитѣ на етническиятъ малцинства.

И, като за изненада, тощо въ този моментъ, сме свидетели на единъ печаленъ фактъ — въ едно отъ учрежденията на града интелектуално-политическата станция сж размитостъ почти всички чиновници български, като се изобразятъ въ различни тралове изъ алтруистичността на държавата.

Ако това размитостъ ставаше като показателна мѣрка за сторени прегрѣшения по отношение служебнитъ имъ задължения, или пъкъ, ако се налагаше отъ нѣкакви специфични интереси на службата и засѣгаше чиновници и отъ ромънски произходъ, не сме ние, които бихме го осмислили. Но нито едното, нито другото е причина за размитостъ, защото премѣститѣ чиновници въ нищо не са се провинили, а и службата имъ имъ специфичността на военната служба, която налага да се праца Добруджанска да служи въ Басарабия или Баватъ, а Басарабчевина или Банатчинина въ Добруджа.

Последната практика за другитъ ведомства е не само вредна, но и осмислителна, защото съ нея само се уверяватъ интереситъ на мѣстното население, на което, както казахме, са предназначени да служатъ тѣзи учреждения.

Истинското обяснение за причинитъ на премѣстването е това, че тѣ са български и трѣбва да понесатъ всичкитъ негоди на едно премѣстване и то презъ най неубоитното време на годината. Говори се упорито, че

това е резултатъ отъ голѣмитъ неразумения между възпитатѣ на мѣстната Нация. Паравиства българизация и е станало по искане и настояване на партизанитъ ромънци въ тази организация. Ако всичко това не е лишено отъ истина — не може да не възмуща и най спокойната съвестъ. Този актъ говори само за враждитъ и несправедливостта на партизанитъ ромънци.

Актъ на голѣма сарказмичностъ ще извършатъ военитъ началници, като повтарятъ размитоститъ по мѣстата имъ и съ това дадатъ едно малко удовлетворение на мѣстното население — неговитъ собствени деца да бъдатъ въ негова услуга. Ведно съ това ще се отнеме и

възможността да се извършатъ около службата на българитъ въ различнитъ учреждения, толкова повече, че и тѣ иматъ едни пражъ на тѣзи служби, защото сж деца на тази страна, на която еднѣво понесатъ тежеститъ и затова ще трѣбва да се ползватъ и отъ облагоитѣ й.

Даво се сетитъ навреме българитъ въ-български и направитъ по-тъмни дѣла трѣбва да отблъзнатъ на тѣзи размитости, защото българското малцинство имъ да престане да се бори щото учрежденията, които го обслужватъ, да се приготвятъ така, че да го улесняватъ въ нуждитъ му, като тѣмъ нѣматъ хора, които знаятъ езика му

ИЗЪ ОКРЪГА

Село Топчикъ

На 30 ноември т. г. сѣр сѣтъ инструкторъ отъ Бей-бунарския по-стъ Вангели турналъ по ревизия на ношната стража въ селѣта, които влизатъ въ района на поста. Пристигналъ въ с. Хаджарчебѣкъно, повикалъ македонска Георга, поискалъ каруца отъ селото, каквото скоро се явила и двамата качили на каруцата пристигатъ къмъ 10 часа вечерята въ с. Топчикъ. Предъ канцеларията на общината намиратъ селскитъ караули и кезаи, които праца да поискатъ общинскитъ секретари Стоянъ Н. Русановъ, отъ когото да взематъ ключоветъ на канцеларията. Последниятъ имъ казалъ, че ключоветъ сж въ кметъ и той само може да отвори канцеларията нощемъ.

Врѣцатъ се тѣ на общината и следъ малко предъ кметъ на секретаря се явява самъ сѣр сѣнта-инструкторъ съ македонска, съ кезаи и селския караулъ, като се опи-

тавъ на сила да вземе ключоветъ или пъкъ да отвори секретаря въ общината. Повече последниятъ от-казалъ да отиде, македонска направилъ опитъ да го удари, но въ негова защита се явили братъ и бащата, и ги изтласкали изъ двора на вѣтъ. Сѣр сѣнта и македонска озлобени сж заплашили, че ще стрѣлятъ, като сѣр сѣнта на нѣколко пѣти е азотъ пушката за стрѣла. Следъ това сж започнали да изр-латъ камъни и дървета и сж на-рали въ рѣката бащата на секретаря Недѣлко Русановъ и счутили всички прозорци на кметъта. Така завършила нощната служба на сѣр сѣнта инструкторъ Вангели.

Даво началството на този полицай го научи на неговитъ задължения. Срамно е хората поставени да пазятъ реда да създаватъ безредия.

Плати ли си абонамента?

Ето го и той иде.

Дойде майсторътъ ми Дѣло Славъ му разправи за всичко, като прибави, че и момчето иска и че не трѣбва да го задържа и да го спира отъ къметъ му. Майсторътъ ми, следъ като ме изгледа насър-бено каза:

— Бе мене се ми минаваше презъ ума, че това момче не ще го оставитъ въ джогата ми. Зная азъ нашитъ тора, че единъ из други сж нѣматъ и, като видатъ у нѣкого добро момче, следатъ да му го при-мажатъ; но ако бѣше на друго, не го даватъ. Като е за даскалъ, азъ на цѣло село катѣра не мога при-кажи. Хайде, спомъ отъ мене из-зиръ (позволение), каза на мене майсторътъ ми, като извади та ми

Продължава въ 4-та страница

итѣ си, прочитатъ, писнатъ, безъ да се свѣща, че наоколо търговцитъ или тѣ, отъ селанитъ, които занимаваха край джогата, какво мис-лѣха и говорѣха за мене. Като дой-дѣше до нѣкого отъ близо съсед-нитъ нѣкое заварено писмо и не можеше да го прочете, донасяха го на мене и азъ заадър-жаадър-имъ го прочитатъ.

— Учено момче бей! — чувахъ ги да казватъ. То не е за този за-вѣтъ, азъ...

А пъкъ мене съвсѣмъ ме зематъ заволѣтъ.

Г-нъ Радн Теодоровъ (Богъ да го прости!) на времето си бѣше с-дѣтъ отъ най-първитъ търговци въ града Силистра. Той бѣше бѣла-ринъ, още и искренъ родолюбецъ. Много мразѣше потъркнитъ сили-

стренски гагаузи, че и гръцкия вла-дѣха Димитри. Неговнитъ джогѣтъ бѣше срещу нашия. Единъ денъ, а това бѣ на 10 мартъ 1857 г. гле-дамъ, събрали се около Р. Теодор-ова нѣколко селани, шушкатъ нѣ-що и погледатъ къмъ мене. Азъ за нищо се не свѣцахъ. Следъ два дни двамъ отъ тия селани (тѣ бѣ-ха отъ с. Айдемиръ), въ отсъст-вие на майстора ми, дойдоха и селанъ на пейката до мене.

— Ние додохме при тебе, иска-ме да те направимъ въ нашето се-ло едно даскалъ, ще ли рачитъ? — каза ми единъ отъ тѣхъ, а име-но Дѣло Славъ, направо, безъ мно-го забикалки.

— Че ще ли мога? Отде не знаете? Отговорахъ азъ. Но отъ ра-достъ усмихнахъ се до уши.

— Ние те знаемъ тебе, — каза

дѣло Славъ — знаемъ, че момче си, за всичко сме разпитали. Насъ се-лѣнитъ днесъ мавсути (парочно) за тебе сж ни провалили.

Азъ отпуснахъ главата, нѣвадѣхъ напристъника.

— Че азъ имамъ майсторъ, — ка-захъ имъ — трѣбва да го питамъ. Не зная дали ще ме пуспе. До вре-мето ми има още много.

— Майсторътъ ти е много до-бъръ човѣкъ. Като е за такъва ра-бота, ще те пуспе не, но отъкъде бѣше ще мѣне.

— Е, тѣй като е, готовъ съмъ. — Добре, ама нѣе те искаме днесъ съ насъ да дойдешъ, хайде да си приберемъ джогитъ и дру-го каквото имамъ, да ги заваримъ въ една кола, па и да се качимъ.

— Но трѣбва по преди да по-п-тамъ майстора си.

ОТЗИВИ И БЕЛЕЖКИ

Още на събирателния
такси

Наше е, че въ България на обществото, който се счита и не бъде според гласуваните от съвета, не се правят никакви намалявания на таксите, които общината събира под наименованието „Барьерно право“. Не това диктува е станало абсурдно по отношение на новият на икономически предмети показва следния пример: една кола е била се продава за 40 лева, а барьерно право се плаща 22 лева. И все пак поради голямата беднота, която търпи колкото населението, е разрешено от колата се да плаща въ град само за икономически 18 лева, от които една на била могла да се купи кола.

Дано общинските съветници почувствуват колкото неудобство от събирането на този данък и, ако не се утвърди, то поне да се намали до размер, който била се пожелали по бедността.

Държ. бюджетът

Той все още не е готов, макар че правителството да била се турнало на работа да го внесе на разглеждане още на първия заседание на камарата. Макар че понастоящемта за 1934 година да се увеличават за 31 и половина милиарда, разходите, по-малко вече става ясно, не могат да се намалят до такива цифри. За сега се дава като изрична цифра на разходите 32 и половина милиарда лева, а така с един дефицит от 1 милиард. Безспорно е, че ако стопанската криза продължи и през идната година, а това е почти сигурно, дефицитът ще бъде много по-голям, защото общинското население не ще бъде в състояние да плаща толкова данъци, а малкостта им събирателна ще била да даде колкото суми. Съдържанието на дефицита от 1 милиард, правителството изобщо отчасти и намаляването на чиновническия персонал и намаляването на заплатите, обаче всички и без

това колкото финансово положение на държавата.

Избирателния такси

Правителството на наш. паравостната партия въ обществото се време и при гласуване на сегашния избирателен закон, била имало на голям враг. Настоящия закон не изразява действителната сила на политическия партия и създава възможности за осигуряване на изпитателни правителствени бошманства. Шефът на правителството, г-н Миролеску, намеква, че не е дошло още времето за измисленето му, и че то трябва да стане, когато избяжи изпитателния мандат на настоящия законодателна глава. Не така мислят обаче, самият депутат. Г-н Е. Марто е работил проект на необходимия промен, същото се гарантира едно по-близо до действителността пропорционално представителство и е повел да се намалят по него опозиционните политически партии. Това, из да бъде избирателния закон израз на сътрудничеството на всички политически партии. Официално още нито една от политическия партия не се е измисляла, а когато да не ще го измислят, защото въ всички е ясно вече, че властимащето на наш. паравостната партия не ще продължи още много, че се приближават към властта и че само настоящия избирателен закон може да им гарантира сигурно бошманство.

СРЕЩАТА ЛИТВИНОВЪ—ГРАНДИ

Литвинов, руският комисар на излизаната работа, който участвувал въ подготовителната конференция по обесоржоването въ Женева, изустия излизане конференцията и на път за Русия минал през Италия, дето въ Милано има среща с италианския министър на външните работи Гранди.

Така среща, станала след посещението на граница и вътрешни министри въ Ангора (Турция) и след посещението на графя Потемкин вътрешен министър — председател въ Варна (Германия), буди голям интерес въ напредно европейската държава.

Единствено см. пакоси да излизат въ това новия политически групировки въ Парона: от една страна победената държава заедно с Италия, която се счита като организатори и главна инициатива на излизането на ревизия на мирните договори, и от друга страна победителната държава с Франция, които се противопоставят на нация и да е разликата.

Германия протестира предъ Общ. на Народитъ.

При изборите ставали въ Поша преди 20 дна, правителството, на Генерал Палсудски, да да осигори успеха си въ изборите, упражнява селен терор не само против водителите на опозиционната партия и евентуалните им избиратели, но и върху изборната малцинства. Благодарение на този терор въ Горна Силезия, дето бошманството население см. немци, Палсудски взе 90% от гласовете.

Управляваната терор надъ немското население въ Горна Силезия дава повод на Германия да изпрати въ Женева, до Обществото на народите, една протестна нота, въ която излага обидеността на Германското Младчество и иска съзнание на излизаната сесия на Обществото на Народите, за да се занимае с такалото там.

Положението на Германия въ Поша занимава ръководният кръгос. Очакват се интервюта въ камарата за мърките, които правителството иска да вземе против преследванията, на които см. подложени синаримадните им от полското правителство.

то и много поизваха, нито и кой идеше да ми каже ищо. Сегиз тогиз дойде дядо Славъ, показе си главата от вратата, надигнаше двесте си рамена, както имаше обичай, покатиле главата си и си идеше.

Село от 70—82 души, а само съ осем ученици! Никой не дожда да ме попита, какъ ми е положението. Дядо Славъ нищо не говори — това ме безпокоеше.

Забравих да кажа и това, че твърде лесно стана спогодбата ми. Азъ поисках хиляда гроша за година, дядо Славъ ми даде 900 гроша и да ме храни селото на гелек и — толкова! Въ черква да пия не била условен, защото не можех; оставаше на мене да помагамъ, като пия икоу обикновени лещи на пия с учениците.

(Край въ дна бр.)

ROMANIA

Tribunalul Jud. Durosto Afipt și publicațiune de Vânzare

No. 6408 din 3 Decembrie 1930

Se publica spre cunoștința generală: ca D-na Veselina M. Bașinof, cu autorizația soțului său M. Bașinof, ambii domiciliu în orașul Silistra, str. Cuișgi Enciu No. 5 pe baza jurnalului Tribunalului Durostor No. 159.3928 investit cu formula executorie la No. 327.929, a cerut acestui tribunal prin petițiunile înregistrate la No. 20408 din 30 Septembrie 1929 și No. 21348 din 8 Octombrie 1929 scoaterea în vânzare prin licitație publică, a averei imobiliară situată în orașul Silistra, strada Dobrodea No. 30 rămasă depe urma defunctului Hristu Damof și anume:

Intreg imobilul se compune dintr-o curte în suprafața de 650 m. p. pe care se găsește clădită o casă de locuit în marime totală de 52 m. p. având două camere, un antreu și prispa deschisă și în fața antreului sub care prispa este un mic bec; casa este o clădire foarte veche, construită din parte de gard de noile înpletite pe paianță și lipit cu pământ, afara de doi pereți din fața, care au fost refăcuți în urma cu zidarie de cărămidă în paianță — clădire foarte joasă și toată lemnaria plafoanelor și învelitoarea în cea mai mare parte putredă, totul învelit cu olane.

În cuprinsul curței se mai găsește un mic grajd pe n i r u n cal și un popron deschis, sub același acoperiș din scanduri peste care este aplicat carton gudranat iar în apropierea grajdului o cabină din scanduri a unei latrine și învecinește cu Nicola Teodorof, Husein Mustafa Catalgeală și fundul străzii înfundată, unde se găsește și intrarea în curte.

Vânzare care prin jurnalul Tribunalului Durostor No. 10399 din 16 Octombrie 1930, n'a adjudecat definitiv asupra licitatorului Ganciu Gheorghief din Silistra cu prețul de lei 62500, care n'a depus prețul adjudecării nici până în ziua de 21 Noembrie 1930, când sus numita petiționară a cerut prin cererea înregistrată la No. 27013/930 ficsarea unei nou termene pe vânzarea în contul și socoteala falșului adjudecator începându-se licitație de la suma de lei 62500 (șase zeci și două mii cinci sute) cu cât a fost adjudecat definitiv asupra sa și Tribunalul prin jurnalul No. 1930 din 20 Noembrie 1930 a admis cererea fixând termenul de vânzare pentru ziua de 13 (trei sprezece) Ianuarie 1931 ora 9 dimineața, care se va face în pretorialul Tribunalului Durostor.

Prețul acestui imobil și de la care se va începe strigările este de la suma de lei 62 500 (șase zeci și două mii cinci sute) cu cât a fost adjudecat definitiv, asupra licitatorului Ganciu Gheorghief, care nu a depus prețul.

Sunt somați toți acela care ar pretinde vre un drept de chiri sau arenda, de ipoteca sau privilegiu ca înaltele adjudecări, să-aratе Tribunalului prețențiunile lor, sub pedeapsă de a nu li se mai ține în seama.

Președinte
Indicibilabli

Șef Portărel
Indicibilabli

всички до зора за колкото време била му служила. Божи чешечки били моя майстор!

Но на мене, паре ли ми била на очите? Еки, майко май! На този час, азъ съм си се не знаех, на вебето ми била, ала на зенита. Докато една кола, излизалите си партизаната, азъ си дозъ наминах торбичката с книгите, качих се на колата, азъ останах и самъ подкарах колата и съ изтръпане гледах, какъ да изляза от града, въ който мисловта ми била толкова дотегнала. И излизаше вънъ на полето, събиха ми на очите. Отлизалите си.

Училището въ селото Айденаръ била въ черковния двор. Едва път се разчиства и черквата и училището. Околността черквата била заробочена съ стари гробове, какъ които старите камъни и дър-

вета крестовете. Училището била всъто, освенъ това, и като стояло съ години пусто, безъ учители, била вън и вътре изпокъртена. Но вътре била все съвсемъ грозно: тъй като стени ми била градени съ пратица, от които била паднала самъ-тамъ първата черва махала, то отаредъ презъ пукнатините съгледихъ прозорците малки, таванътъ низък, долу безъ дъски — каи го, че мислех повече на единъ селски хамбар, отколкото на училище. До стаята за учениците имаше и други по-малки стаята за учители, а другата, прустъ шарчен, дето замислен депата си палеха огън да се грятъ. Въ учителската стая азъ била съ разположил. Туку лгала, туку ставала. Първото ми ученици била осем, от които осем момчета и три момичета. Какво се прикачаваше въ село за учители, за училището, азъ никога не знаех: на-